

PASJE PRIJATELJSTVO.

Po Krilovu priredil J—č.

V prostrani kuhinji, ravno pod oknom, sta ležala na solncu psa: Polkan in njegov tovariš Barbos. Dasi sta vedela, da bi bilo za nju pristojneje ležati pred hišnimi vrati, sta vendarle ostala na svojem starem priljubljenem mestu. Ondi sta tudi jedla; lajala pa nista na nikogar. Tako leže torej sta se naša dva znanca pogovarjala o različnih stvareh ter naposled prišla do prijateljstva. „Čuj, brate,“ reče Polkan syojemu drugu, „kaj je na svetu prijetnejšega, kakor živeti s prijateljem v soglasju? Kamorkoli se eden gane, tja gre drugi za njim. Jesta, spita — sploh vse opravljata združeno: eden ne more živeti brez drugega. Ko bi med nema vladała taka ljubezen, bi le videl, kako hitro bi potekal čas.“

„Prav praviš,“ reče mu Barbos, „tudi jaz mislim tako. Že davno sem pomišljal o tem, in storilo se mi je inako, ko sem se spomnil, kako se midva, sodruga, dereva in trgava za vsako malenkost. Narediva drugiče, saj vendar pravijo, da smo ravno mi psi slavljani kot zgledi pravega prijateljstva.“

„Veš kaj,“ mu odgovori drugi burno, „pokaživa vsaj midva ljudem zgled prave ljubezni. Podaj mi taco!“ Tovariš mu jo svečano poda. In takoj sta ležala nova prijatelja v objemu ter božkala in poljubovala drug drugega. Kdo ve, kako dolgo bi bilo še trajalo to vse, da se ni zgodilo v tem trenutku nekaj, kar je nenkrat pretrgalo vezi novega prijateljstva. Kuhar je namreč na nesrečo vrgel iz kuhinje kost, in ta je bila edini, nedolžni vzrok razpora. Naša dva znanca sta bila seveda takoj pri nji in kar v hipu je bilo pozabljeno prijateljstvo. Začel se je obupen boj za — kost. Kdo ve, koliko časa bi se bila trgala, da ju ni dekla oblila, nakar sta renče odšla vsak na svojo stran.

Tudi pri ljudeh se godi tako. Ljubijo se in družijo, a vrzi jim kost, in takoj se začno gristi zanjjo.

